

စိန်စန်စန်

သင်္ချာ

မိသားစု

မိုးမိုးမိုးမိုးမိုးမိုးမိုး

အပိုင်း (၁)

ဝါကျင့်ကျင့်အရောင်နဲ့ ဟောင်းနွမ်းနေတဲ့ ဆေးရုံတစ်ခု။

ထိုဆေးရုံကသားဖွားဆေးရုံ။

ဟောင်းနွမ်းနေတဲ့ ဆေးရုံကြီး ဖြစ်ပေမယ့်
မြို့ခံမိခင်လောင်းလျာများ ရဲ့ အားထားရာတစ်ခုတည်းသော သားဖွား
ဆေးရုံ။

ဟောင်းပေမယ့် ကောင်းတဲ့ အချက်က မွေးဖွားစရိတ်သက်သာသလို
သန့်ရှင်းတဲ့ သားဖွားခန်းရှိတဲ့ အတွက် ထိုဆေးရုံကြီးက အမြဲဗိုက်ကြီး
သည် တွေ၊ ဧည့်လာတွေ့သူတွေနဲ့ စည်ကားနေတတ်တယ်။

ထိုဆေးရုံကြီးဟာ ဧကများ စွာကျယ်ဝန်းသလို သုံးထပ်အဆောက်
အဦကြီးကလည်း အိုမင်းနေပေမယ့် တောင့်တင်းနေဆဲ။

ဆေးရုံရဲ့ ဝန်းထဲမှာ တော့ အရိပ်ရအပင်အိုကြီး အများကြီးနဲ့
အုံ့ဆိုင်းနေသလို အဆောက်အဦရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ လှပတဲ့ ပန်းခြံ
လေးတစ်ခုနဲ့ တန်ဆာဆင်ထားတယ်။

ဆေးရုံဝန်းရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကတော့ မြို့ခံလူကုံထံတွေနေထိုင်တဲ့
ဆိတ်ငြိမ်တဲ့ ရပ်ကွက်လေး။ ခြံဝန်းကျယ်ကျယ်နဲ့ လုံးချင်းတိုက်လေး
တွေက စီရရီ။

ဆေးရုံအဝင် အုတ်ခုံလေးထက် ဗိုက်ကြီးသည် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနဲ့

အထုပ်အပိုးတွေကိုင်ဆောင်ထားတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးဟာ ထိုအုတ်ခုံထက် ထိုင်ရင်းအမောဖြေ နေပုံရတယ်။

“အစ်မ ဆေးရုံထဲ ဝင်ကြရအောင်လေ၊ ကျွန်မ ကြာနေရင် အမေဆူမှာ စိုးလို့ ”

ကောင်မလေးရဲ့ အသံကြောင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးဟာ ချွေး သုတ်ရင်း...

“အေးပုံရယ် ... နင်ကလည်း လောလိုက်တာ ။ ငါ့မှာ ရပ်ကွက်ထဲက နေဒီအထိ လမ်းလျှောက်လာရတာဟဲ့ ... အမောလေးတော့ ဖြေပါရစေ ဦး ။ ဆေးရုံခန်းထဲထိတော့ ပစ္စည်းတွေ ပို့ပေးပါဟယ်။ ငါမုန့်ဖိုးပေးပါ့မယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့ အခါ ကောင်မလေးရဲ့ မျက်နှာဝင်းပသွားတယ်။

“အင်း ... ဒါဆိုလည်း ပြီးရော ၊ ကြိုက်သလောက်နားအစ်မ ။ အေးပုံ တို့ က မုန့်ဖိုးလိုနေတာနဲ့ အတော် ပဲ”

ကောင်မလေးက ရယ်ရယ်မောမော ပြောဆိုရင်းက တစ်ခုခုကို သ တိပြုမိသွားဟန်နဲ့ ...

“ဟင် ... အစ်မလည်ပင်းက အမြဲဝတ်ထားတဲ့ ရွှေဆွဲကြိုးလေးရော” လို့ မေးလိုက်တယ်။

ကောင်မလေးရဲ့ အမေးကြောင့် သူမလည်ပင်းကို ယောင်ယမ်းကိုင်မိ ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိတယ်။

“ဪ .. မီးဖွားရမှာ ဆိုတော့ ရွှေဝတ်တာ မသင့်တော်ဘူး ထင်လို့

လေ၊ အိမ်မှာ သိမ်းထားခဲ့တယ်”

ထိုသို့ပြောလိုက်ရင်းက ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို ကျစ်နေအောင် ဆုတ်ထားလိုက်မိတယ်။

သူမမီးဖွားစရိတ် အတွက်ရွှေကြိုးလေးရောင်းခဲ့ ရပြီမဟုတ်လား။ ရင်မောစွာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချိမ့်ပြီး လေးပင်စွာ ထရပ်လိုက်တယ် ။

“ကဲပါ ... အေးပုံရယ် အထဲဝင်ကြရအောင် အစ်မလည်း အမောပြေပါပြီ”

နှစ်ယောက်သား တလှုပ်လှုပ်နဲ့ သားဖွားဆေးရုံအိုကြီးရဲ့ ဝန်းထဲလှမ်းဝင်ခဲ့ကြတော့တယ်။

ဆေးရုံကြီးရဲ့ အောက်ထပ်ကောင်တာရှေ့ရောက်တော့ သူမဟာ ဆေးစာအုပ် ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

ကောင်တာရှိ သူနာပြုဆရာမက ဆေးမှတ်တမ်းကြည့်ရှုပြီးနောက် ...

“တစ်ယောက်ခန်း ယူမှာ လား၊ ဟောထဲ နေမလားရှင်” လိုမေးလာတယ်။

သူမဟာ သူနာပြုဆရာမလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ...

“တစ်ယောက်ခန်းက တစ်ရက်ဘယ်လောက်လဲ ဆရာမ” လို့ မေးလိုက်တဲ့ အခါ သူနာပြုက ...

“တစ်ယောက်ခန်းက တစ်ရက်သုံးထောင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မကို တစ်ယောက်ခန်းပဲ စီစဉ်ပေးပါနော်”

အပိုင်း(၂)

စကြိုလမ်းက ချိုးကွေ့လိုက်တာနဲ့ အခန်းကျဉ်းလေးတွေ။ သူနာပြုက အခန်းနံပါတ် ၈ မှာ ရပ်လိုက်ရင်း ...

“ပေးရှင့်နေရမှာ ဒီအခန်းပဲ ... နားလိုက်ပါ ။ ခဏနေမှ တာဝန်ကျ သူနာပြု လာလိမ့်မယ်ရှင့်”

သူနာပြုပြန်ထွက်သွားတော့ အေးပုံက အခန်းထဲ ပစ္စည်းတွေ နေရာချပေးတယ်။ အခန်းကျဉ်းထဲ ခုတင်တစ်ခုလုံးချထားပြီး ဘေးမှာ စားပွဲနဲ့ ခုံတန်းရှည်တစ်ခု ရှိတယ်။

ခုံတန်းရှည်ရဲ့ ဘေးမှာ တော့ အဖြူရောင် သံပုခက်တစ်လုံး။ ထိုပုခက်လေးကိုကြည့်ရင်း သူမ လတ်တလော အပူတွေအေးသလိုကြီး ခံစားလိုက်ရတယ်။

မကြာမီရက်ပိုင်း ထိုပုခက်တွင်း ချစ်စရာကလေးငယ်တစ်ဦး ရောက်တော့မည် မဟုတ်လား ။ အာထရာဆောင်းရိုက်တာတော့ သူမယောက်ျားလေး မွေးမယ်တဲ့ ။

“အစ်မ ... အစ်မ ... ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့ ဘာလုပ်နေတာလဲ ကျွန်မပြန်တော့မယ်လေ မုန့်ဖိုးပေးဦး”

အေးပုံလေးရဲ့ အသံကြောင့် သူမ အတွေးစပြတ်သွားတယ် ။ အိတ်ထဲက ငါးရာတန်တစ်ရွက် ထုတ်ရင်း ...

“ရော့ အေးပုံ ... ကျေးဇူးတင်တယ်နော်။ အစ်မ ဆေးရုံဆင်းတဲ့ နေ့လည်း လာပေးဦးနော်။ မုန့်ဖိုးတစ်ထောင်ပေးမယ် သိလား”

အေးပုံက သူမပေးတဲ့ ငါးရာတန်ကို ကိုင်ရင်း သွားဖြုတ်ပြီး ...

“အင်းပါ အစ်မရဲ့ ... စိတ်သာချ လာကြိုပေးမယ် ။ သွားပြီနော် အစ်မ” လို့ ပြောထွက်သွားတော့တယ် ။

သူမ အိပ်ရာထက် အသာအယာ လှဲချလိုက်တယ် ။ အခန်းကကျဉ်းလွန်းတဲ့ အတွက် မွန်းကျပ်သလိုကြီး ခံစားရတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီမွန်းကျပ်မှုက စိတ်မွန်းကျပ်မှုလောက် မဆိုးသေးဘူး။ ခုတင်ပေါ် ပက်လက်အိပ်ရင်း ဗိုက်ကို လက်နဲ့ စမ်းလိုက်မိတယ်။

“သားလေးရေ ... မကြာခင် အူဝဲဆိုတဲ့ ငိုသံနဲ့ အတူ လူ့လောက ကြီးထဲရောက်တော့မှာ ပါလား”

ဒီဆေးရုံက တန်ဖိုးနည်းဆေးရုံဖြစ်တဲ့ အတွက် ဗိုက်စအပ်တည်းက သူမ ဒီမှာ ပဲ အပ်ခဲ့တာ။

မွေးဖွားမည့် နှစ်ရက်အလို ကြိုပြီး ဆေးရုံတက်ခိုင်းတဲ့ အတွက် ကြိုတက်ရခြင်းသာ။ ဒီနေ့ နက်ဖြန်ကျော်ပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့၊ သူမ မွေးဖွားရချေပြီ ။

ဘေးအခန်းတွေဆီမှ စကားသံတွေ အတိုင်းသား ကြားနေရတယ် ။

သူမစိတ်ထဲ အနည်းငယ် အားငယ်သလိုကြီး ခံစားလိုက်မိတယ်။ သူမဆီကို ဘယ်သူမှ ဧည့်လာမှာ မဟုတ်သလို အထီးကျန်စွာ မွေးဖွားရမည် မဟုတ်ပါလား။

“မိန်းမရေ ... မင်းအားရှိအောင် စွပ်ပြုတ်လေး ဝယ်လာတယ်ကွ ။ ပူ

တုန်းလေး သောက်လိုက်နော် ။ ဒီမှာ အိုဗာတင်းလည်း လုပ်ပေးထားတယ်ကွာ”

ခြေရင်းခန်းဆီက ပျံလွင့်လာတဲ့ အသံကြောင့် သူမ တွေခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

မျက်လုံးအိမ်ထဲ မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းလာတဲ့ အတွက် သူမ မျက်တောင်နဲ့ ပုတ်ခတ်ပစ်လိုက်တယ်။

“ကိုနေ ... ကိုနေရေ... ရှင် ဘယ်ရောက်နေသလဲ ။ ခက် အခု မီးဖွားရတော့မှာ ကိုနေရဲ့ ... ကိုနေရယ်”

စိတ်တွင်းက နာနာကျင်ကျင် ရေရွတ်မိရင်း တုန်ယင်လာတဲ့ နှုတ်ခမ်းကို အသာဖိကိုက်ထား မိတယ် ။

“ငါဟာ ဘယ်တော့မှ စိတ်အားငယ်တဲ့ မိန်းမ မဖြစ်စေရဘူး။ နှင်းဆီခက် ... နင့်ကိုယ်နင် အားတင်းထားစမ်း။ နင့်မျက်ရည် ပါးပြင်ပေါ် မကျစေနဲ့ ။ နင်ဟာ ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူး ”

သူမ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်အားပေးရင်း မျက်လုံးမှိတ် ခေါင်းရမ်းပစ်လိုက်မိတယ်။

“အို လူနာရှင် ... ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အခန်းထဲဝင်လာတဲ့ သူနာပြုရဲ့ အသံကြောင့် သူမ မျက်လုံးပွင့်သွားတယ်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဆရာမ၊ ပင်ပန်းလို့ နားနေမိတာပါရှင်”

“ကျွန်မနောက်လိုက်ခဲ့ပါ ၊ မွေးဖွားဖို့ လိုအပ်တဲ့ ဆေးတွေ ဝယ်ရမယ် ။ မွေးဖွားစရိတ်ပါတစ်ခါတည်း ငွေသွင်းရမယ်နော်”

သူနာပြုဆရာမရဲ့ စကားကြောင့် ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို ဆွဲယူရင်း...

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ ... အဆင်ပြေပါတယ်ရှင်” လို့ အင်အားလျှော့တဲ့
အသံနဲ့ ပြောလိုက်မိတယ်။

*

သူမဘာဖြစ်မလဲ ... ?
အပိုင်း(၃)

အချိန်က နေ့လယ်နှစ်နာရီ ကျော်နေပြီ။

ဗိုက်ထဲက ဆာလောင်မှုကြောင့် သူမ ရင်တုန်သလို ခံစားနေရတယ်။

ဒါကြောင့် ခုတင်ပေါ်က ဆင်းပြီး အခန်းပြင်ထွက်ခဲ့မိတယ် ။ ဆေးရုံ
ရဲ့ စင်္ကြံလမ်းဆီ ရောက်တဲ့ အခါ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

“ဒီမယ် ... အစ်မကြီး ... ကျွန်မကို တစ်ခုလောက်ကူညီပါလားရှင်”

ထိုအမျိုးသမီးက ကြမ်းတိုက်တာကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး သူမကို လှည့်ကြည့်တယ်။

“ရပါတယ် ဘာကူညီပေးရမလဲ ညီမ”

“ကျွန်မမှာ လူနာစောင့်မရှိလို့ ပါ အစ်မကြီးရယ်။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မအတွက် ထမင်းဝယ် ပေးပါလားရှင်”

သန့်ရှင်းရေးအမျိုးသမီးက သူမကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်ရင်း ...

“ကူညီပေးရမှာ ပေါ့ ညီမရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... အစ်မကတော့ အလုပ်ချိန်ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ယောက် ယောက်ကို ဝယ်ခိုင်းပြီး လာပို့ ပေးမယ်နော် ။ ဘယ်အခန်းကလဲ”

လို့ မေးလာတဲ့ အတွက် ...

“အခန်း ၈ ကပါ အစ်မ။ ကူညီတာ ကျေးဇူးပါပဲနော်။ ဒီမှာ ပိုက်ဆံပါ ”

သန့်ရှင်းရေးအမျိုးသမီးဟာ ကြမ်းတိုက်တံကိုကိုင်ရင်း သူမကို ကြောင်အမ်းကြည့်နေတယ်။

“အစ်မကြီး ဒီမှာ ပိုက်ဆံလေ၊ ထမင်းဝယ်ဖို့ လေ”

“ အခန်း ၈ ကဟုတ်လား ညီမက ”

“ ဟုတ်တယ်လေ အစ်မကြီးရဲ့ ၊ ဒီမနက်မှ ရောက်တာ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲရှင့် ”

“ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပေး ပေး ... အစ်မ လာပို့ပေးမယ်။ အခန်းထဲ မှာ နားနေနော် ”

ကပ္ပာကသီထွက်သွားတဲ့ ထိုအမျိုးသမီးကိုကြည့်ရင်း သူမတွေးရခက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ အတွက် အခန်းရှိရာ ပြန်ခဲ့လိုက်တယ်။

အခန်းထဲပြန်ရောက်ပြီး မကြာဘူး သူနာပြု ဝင်လာတယ်။

“နေရထိုင်ရတာ သက်သာရဲ့ လား ညီမ။ ပက်လက်လေး အိပ်လိုက်နော်။ သွေးပေါင်ချိန်ရအောင်”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် သူမကို သွေးပေါင်ချိန်ပေးတယ် ။ ပြီးတော့ မှတ်တမ်းစာရွက်ထဲ ရေးမှတ်ရင်း ပြန်ထွက်သွားတယ်။

သူမတစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ် ။ နေ့လယ်ခင်းဖြစ်နေတဲ့ အတွက် သားဖွား ဆောင်တစ်ခုလုံးတိတ်ဆိတ်နေတယ် ။

နှင်းဆီခက်တစ်ယောက် အိပ်ရာပေါ်လှဲရင်း ပြတင်းပေါက်ဆီငေးကြည့်မိတယ်။

သားဖွားဆောင်က ဒုတိယထပ်မှာ ရှိတဲ့ အတွက် ပြတင်းကတစ်ဆင့် သစ်ပင်ကြီးတွေရဲ့ အကိုင်းအခက်တွေကို လှမ်းမြင်နေရတယ်။

ထိုပြတင်းပေါက်ကို ငေးကြည့်ရင်း သူမရဲ့ အတွေးတွေ ပျံ့လွင့်သွားတယ်။

တစ်မနက်လုံး ပင်ပန်းတဲ့ အရှိန်ကြောင့်လားမသိဘူး။ သူမ မျက်လုံးတွေ မှေးစင်းသွားရတယ်။

ခစ် ... ခစ် ... ခစ် ... ခစ် ... ခစ်

ကြားလိုက်ရတဲ့ ကလေးရယ်သံကြောင့် နီးတစ်ဝက်ဖြစ်နေတဲ့ သူမ တခြားအခန်းတွေက ကလေးသံလို့ ထင်လိုက်တယ် ။

ပက်လက်အိပ်နေရာကနေ နံရံဘက်လှည့်ပြီး စောင်းအိပ်လိုက်တယ် ။

ခစ် ... ခစ် ... ခစ် ... ခစ် ... ခစ်

ခစ် ... ခစ် ... ခစ် ... ခစ် ... ခစ်

ဒီတစ်ခါတော့ နီးတစ်ဝက်ဖြစ်နေတဲ့ သူမ လုံးဝနိုးသွားပြီး။ ဒါ့ကြောင့် ခေါင်းကို စောင်းငဲ့ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

အခန်းထောင့်ရှိ ပုခက်ပေါ် ကုတ်တက်ရင်း ဆော့နေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်။

“ဟင် ... ဒီကလေး ဘာလို့ ငဲ့အခန်းထဲရောက်နေပါလိမ့် ။ ကြည့်စမ်း ... ပုခက်ပေါ်ကုတ်တက် ဆော့နေပါလား”

သူမ အာရုံစိုက်မှုနဲ့ အတွေးကို ထိုကလေးက သိနေသည့်နှယ်။

ကျောပေးလျက် တခစ်ခစ်ရယ်မောနေရာက သူမဆီ ခေါင်းလှည့်လာတယ်။ သူမ မျက်လုံးဝိုင်း စက်သွားမိပြီး ကြက်သီးတွေ ထကုန်တယ်။

ထိုကလေးရဲ့ ဦးခေါင်းဟာ တောင်းပုံစံဖြစ်နေပြီး မျက်လုံးတွေက အဆမတန် ကြီးနေတယ်။

လုံးဝ အချိုးအစားမကျတဲ့ မျက်နှာတစ်ခုအနေအထား။

သူမ ထိတ်လန့်ပြီး “ဟာ” ခနဲ ရေရွတ်မိစဉ်မှာ ပဲ ထိုကလေးဟာ ရယ်မောရင်း ပြေးထွက်သွားတယ်။

သူမ ခုတင်ထောင့်ကပ်ရင်း အသက်ရှူမိရဲ့ လားတောင်မသိတော့ဘူး။

တအားထိတ်လန့်သွားတာ။

“ညီမလေး ... ဟဲ့ ... ညီမလေး”

ဘယ်အချိန်က ဘေးရောက်လာမှန်းမသိတဲ့ သန့်ရှင်းရေး အမျိုးသမီး။

“အင် ... ဘာ ... ဘာလဲ အစ်မ”

သူမ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နဲ့ ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။

“ထမင်းဝယ်ပြီး လာပို့တာလေ။ ဒီမှာ ပိုတဲ့ ငွေ။ ပန်းကန်တွေ၊ ခွက်တွေရော ပါရဲ့ လား။ အစ်မ တစ်ခါတည်း ထည့်ပေးခဲ့မယ်”

“ဟို ... ဟို ... လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှာ ရှိတယ် အစ်မကြီး။ ကျ ... ကျွန်မကို ရေဘူးလေး တဆိတ်လောက်ယူပေးပါလားရှင်”

သူမ ကတုန်ကယင်နဲ့ တောင်းဆိုလိုက်မိတယ်။

သန့်ရှင်းရေးအမျိုးသမီးက ရေဘူးယူပေးရင်း ဇောချွေးပျံနေတဲ့ သူမရဲ့ မျက်နှာကို လှမ်းအကဲခတ်တယ်။

“ဆောင်းတွင်းကြီး ချွေးတွေ ပျံလို့ ပါလား။ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်”

သူမ ရေကို သောက်ချလိုက်ပြီး ...

“မွေးခါနီးတော့ စိတ်လှုပ်ရှားလို့ ထင်တယ် အစ်မကြီး။ ကျွန်မက ဒါ ... သားဦးလေ။ ဒါနဲ့ ... ခုနက အစ်မကြီးဝင်လာတုန်းက ကျွန်မအခန်းထဲကနေ ပြေးထွက်သွားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် တွေ့လိုက်လားရှင်”

အမျိုးသမီးက တွေ့ခနဲစဉ်းစားလိုက်ရင်း ခေါင်းခါရမ်းတယ်။

“မတွေ့မိဘူး ထင်တာပဲ။ ညီမအခန်းမဝင်ခင်က အစ်မတစ်ခန်းကျော်မှာ စကားရပ်ပြောနေတာ လေ။ ကဲပါ ... ထမင်းစားလိုက်ဦး။ အစ်မနာမည် မဝင်းရီပါ။ လိုအပ်တာရှိ အချိန်မရွေးပြော ညီမ ... အစ်မ သွားမယ်နော်”

*